

Sářiny 2005

aneb

*...foukej, foukej větríčku, shod' mi
jednu...nebo dvě, nebo tři...*

Sářiny

7.10. - 9.10.

Sářiny. To je zase název. Protože jsem při sestavování kalendáře nepátral po tom, proč Jarka pojmenovala tuto výpravu právě takhle, dalo mi trochu shánění, než mi to došlo. Vás však trápit nebudu. Stačí si vzít k ruce kalendář se jmény a odpověď je tu hned.

Dig.

Což o to. Figl s kalendářem jsem prokouk hned. Ale stejně jsem to nechápal. Znáte někdo osobně nějakou Sáru? Vkt.

Jak a co s výjezdem? Nebude to až zas tak složité. Poté, co byla zrušena minulá výprava, můžeme použít přípravy, které už Jana vytvořila. Plán tedy zůstává. Pojedeme na jih, do tepla, do Budějic... Ach jo, zase vlakem. To zase bude škod!

Sraz je na Hlaváku v 17.45. Copak mě to nevádí. Já mám čas. Hanka si ho taky udělá. Ale honičku bude mít Viktor.

Dig.

Ba ne. Přiměřeně jsem zkrátil pobyt v práci.

Vkt.

A Jana? Nevím. Ale předpokládám, že když naplánovala tento odjezd, byla si plně vědoma toho co dělá. Na předběžném srazu u nás probíhá všechno normálně. Sešli jsme se, zabalili, naložili a vyrazili k Hlaváku. Dojeli jsme na první nástupiště – místo srazu a nikde nikdo. Tedy kromě pár desítek cestujících a přibližně stejného počtu zaměstnanců dráhy. Ale od nás nikde ani Janička. Nevadí. Našli jsme nástupiště odkud to pojede, dojeli ke služebnímu vagónu a začali s nakládkou. Pravda, trochu nám Jana chybí. Nejen proto, že je s ní neustále nějaká sranda, ale drobtácko má jízdenky. Tedy by bylo nanejvýš vhodné... Hanka jí zavolala a pak ji šla hledat. Našly se, děvenky naše starostlivé.

Dig.

Já bych to asi psát neměl, ale volal jsem ji já. Akorát jsem byl tak zmatenej, že chudák Jana netušila o co mi jde. Co se dělo potom už nevím... Vkt.

Vkt.

Potvrzuji, Janč volal opravdu Viktor. Asi ale zapomněl jak jsme mu na Vinohradech věnovali pro jeho mobil obleček. (igelitový pytlík s uzavírátkem z GM) na ochranu před vodou. Chudinka Jana tak Viktorovi skoro nerozuměla, protože igelit sloužil zároveň i jako zhuňlovač hlasu .

Hnk.

Jana je zcela vykořeněná tím, že jedeme ze šestého nástupiště. V hale prý psali třetí. To se mi nezdá. Že by jediná cedule, která je propojená s ostatními ukazovala něco jiného? To je divný. Později se to vysvětlilo. Jana obvykle oplývá dioptrickou optikou, nebo kontaktní luštěninou. Z důvodu, který nejspíš nesdělila, protože si ho nepamatuju, nemá ani jedno. Nevadí. Sešli jsme se, sedíme ve vlaku a už se vezem.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	2211	0	0	23

První část cesty nás baví Jana líčením svých životních kotrmelců od poslední výpravy. Je neskutečná. Prostě jedna z nás. Naráží to však na to, že pokud bude životní

tragédie i nadále podávat způsobem, kterým to dělá, přijde někdo v dohledné době o bránci.

Vlak jede celkem hladce a tak po půl deváté vystupujeme v Českých Budějovicích. Setmělo se. Z dnešního přesunu zbývá ujet ještě něco kolem deseti kilometrů na ubytovnu, kde na nás čekají s noclehem. Proč na ubytovnu? No, máme třetinu října a po ránu nebývá nejtepleji. Proto jsem rozhodl, že tato výprava bude s noclehama pod střechou. Z Budějic nás vyvádím poměrně svižným tempem a přesně. Samozřejmě. I když se to tu trochu změnilo, jedu po paměti. Kromě toho spěcháme za roh. Všichni. Nějak jsme víc pili a méně... však víte co. První vhodné místo je až za městem u železničního přejezdu. Je tu dost místa na zaparkování i dost flóry na to, aby bylo kam zalézt.

Dig.

Označení Páni/Dámy tam v tom křoví ale úplně chybělo. Služby nic moc, ale v nouzi člověk lecos oželí...

Tak, to bychom měli. Pokračujeme v jízdě. Opravdu není nejtepleji. To se pozná pokaždé, když na chvíli zastavíme a pak se zase rozjedeme. To první olíznutí protivětrém je vždycky příšerné. Jedeme tmou, mám puštěnou klidnou a pomalou hudbu, kterou vyluzují Tři sestry. Tedy skoro klidnou. Jede se dobře. Jana nás pořád straší, že nás čeká nějaký kopec. Je sice pravda, že si úplně všechno samozřejmě nepamatuju, ale kopec tady? No, necháme se překvapit. Zatím jedeme po rovině, udržujeme formaci hracích kostek volně vržených na podložku, bavíme se mezi sebou a je dobře. Přijeli jsme k vesnici Vidov. Teda tady to žije! Všude světla jak v Las Vegas, ale nikde ani človíček. A tohle nejspíš bude ten kopec. Je asi 30 metrů dlouhý s převýšením tak dva metry. Za pár okamžiků nás spolkla tma. Od toho kopečku se mi jede poněkud hůř. Nejspíš mě to nějak rozhodilo. Za necelý kilometr je zase kopeček a ostrá levá zatáčka. To celé v lese. Ze zatáčky vyvěrá doprava nějaká odbočka. A za ní je něco velkého bílého. Poslal jsem tam kužel světla a on to billboard upozorňující na přítomnost nedaleké ubytovny. Dotazem u Jany zjišťujeme, že se jedná o ubytovací zařízení, kde je náš dnešní cíl. Za pár okamžiků brzdíme u objektu. Jde o tzv. Teskáč, které se v dobách socialismu stavěly jako provizorní sklady a právě také ubytovny. Jana vzala vchod ztečí a celkem hladce pronikla dovnitř. A zase ven. Paní, která na nás má čekat, si někam odskočila a přijde za chvíli. Tuto časovou prodlevu vyplňujeme vtípky a žertíky na téma „dnes spíme venku a to bez vybavení, které jsme nevyvezli“. Paní přišla, dala nám klíče od dvou pokojů a skásla nás. V jednom pokoji bydlíme my a ve druhém naše kolečka. To je komfort! Ještě jsme si nechali natočit piva a pak nás paní definitivně opustila. Upravili jsme si ležení a slezli se u stolu s pivem. A kecali a kecali a probírali, jak jde všechno nápadně hladce. To jsem zvědav, čím to bude vyvážené.

Tak dobrou...

Dig.

Asi teď čekáte nějakou vtipnou poznámku. Omyl. Nemám co bych dodal. Ale chtěl jsem jen narušit text Diga. Vkt.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Vidov	39	2221	10,1	13,8	23-13

Ráno 8.10. sobota

Budíme se před osmou. Kupodivu nejsem rozlámán ani jinak poškozen. Ostatní si také nestěžují. Připravili jsme si snídani, vodu na čaje a kafe uvařili v místní rychlovarné konvici, sbalili si svých pět švestek, vrátili pállitry od piva a hurá vstříc novým zážitkům.

Odjíždíme v půl deváté. Pohybujeme se stejnými místy jako včera za tmy a řeknu vám, že takhle je to o dost veselejší. Je sice chladno, ale svítí slunce a jede se krásně. A než bys řekl „soukromý podnikatel v oblasti výroby obuvi“ jsme zase zpátky v Budějicích. Navádím nás do obchodního centra se supermarkety. Už z dálky se na nás směje žlutý nápis v červeném poli, který ohlašuje přítomnost Billy.

Dig.

Na mě se teda ten nápis nesmál.

Vkt.

Zaparkovali jsme u okrasných keřů a holky šly sehnat něco k jídlu na příští okamžiky do již zmíněného obchodu. S Viktorem hlídáme naše přibližovátka a hodnotíme okolí. Holky jsou zpátky nějak rychle. Sdělují nám, že Billa ještě není otevřená. Přesněji – ještě ji nedostavěli. A odcházejí opačným směrem.

Dig.

Ano. Opačným směrem. Do mediálně proslavené provozovny Julius Meinl na Lannově třídě, kde si hráli s prošlejma sejrama a zapáchajícím salámama. Dobrou chuť.

Vkt.

Obchod nebyl zevnitř nijak vyjimečný ale měli tam vše co jsme chtěli a nic prošlého se nám do cesty také nepostavilo...

Hnk.

Čekáme, hlídáme a rozhlížíme se. Dospěli jsme k tomu, že za celou dobu, co jsme tady jsme viděli jen dvě pěkné slečny. Jedna je Jana a druhá Hanka.

Dig.

Možná se to čtenáři bude zdát divné, ale je to fakt. Tímto zdravím Janu s Hankou... ☺

Vkt.

Nejspíš je to tím, že pěkné slečny touto dobou ještě pod někým leží a do města vyrazí až k večeru na nějaký tah. Holky jsou tu i s nákupem. Nakládáme a odjíždíme.

Dig.

Nevím jak to bude s Janiným literárním příspěvkem k tomuto vededilu, tak se radši já zmíním o drobné nepodstatné maličkosti. Janě cestou vypadla z nedostatečně zajištěného mapovníku mapa. Ale co. Já nenaviguju.

Vkt.

Nevím proč, ale nějak se mi tu nelíbí. Ve starších, ještě starších i nejstarších zprávách se dočtete o tom, jak to tu vždycky bylo dopravně pitomé. Nezměnilo se to. Místní obyvatelé systém znají a ostatní tu nemají co dělat. Toto vysvětlení jsme kdysi při průjezdu dostali od jednoho domorodce. Jedeme zase po paměti. Mojí. Nebo spíš po skleróze?

Dig.

Jééé. To jste mohli říct. Já to v Budějovicích trochu znám. Cyklostezky teda ne, ale silnice krapet. A navíc jsem se fikaně díval ráno na ubytovně do mapy. No nic.

Vkt.

Směr Hluboká nad Vltavou si pamatuju jen opravdu málo. Navedl jsem nás až na křižovatku několika silnic a mnoha stezek pro cyklisty. Je to skvělé. Značej to tu a výjezd je nad slunce jasný. Aspoň do okamžiku mohutné rozkopávky a objížďkou historickým centrem. Což o to, mají to tu opravdu pěkně, ale značení objížďky žádáné. Nezbyvá než jet odhadem a pak to někde dorovnat. Několikrát nás to zatočilo doprava, ještě doprava, párkrát doleva, vyvrhlo mezi starobylé domečky, až jsme se ocitli na břehu Vltavy. Mají tu krásnou novou navigaci, úžasnou asfaltku a hromadu cykloznaček. Někaj se mi to nelíbí a pořád jsem ve střehu. Nezdá se mi směr toku Vltavy. Ale pokud si správně pamatuju, dělá řeka ve městě šišatý záblb a my jsme patrně právě u něj. Dojeli jsme k můstku. Na druhé straně řeky je hejno ukazatelů. Tam se zorientujeme. To je zvláštní, podle rozcestníku jedeme dobře. Ale ta řeka... Nejspíš nás navedou někam a odtud na Hlubokou. Jedeme po značkách, pod koly máme hladoučký asfalt jízda je naprosto pohodová. A to mi připadá být v nepořádku. Není přeci možné, aby všechno probíhalo tak hladce. ÁÁÁ už je to tady. Skončil asfalt a jedeme terénem. Pořád se ale jede dobře. Viktor cosi podotýká o nesprávnosti směru. Hm, asi bude dobré se tím zabývat.

Dig.

Kdybych nebyl tak zakřiknutej, tak bych křičel. Tady to znáám. To je jih. Ubytovna, kde jsme jednou se školou přenocovali... Nic to ale nemění na tom, že jedem blbě. Příště řvát už budu 😊
Vkt.

Ale až zdoláme překážku. Jakou? No ten kousek cesty, co právě ukrájuje lžice bagru. Doleva uhnout nejde. Je tam plot a nějaké zahrádky. Doprava to taky nejde. Tam zase překáží strmá navigace a řeka. Kromě toho, v místě, kde pracuje bagr je plot i ze strany řeky. Zbývá cca padesát centimetrová římsa, na kterou bagrista odkládá nepotřebnou hlínu. No to zas budeme vypadat... Zdolali jsme to. Ani jsme mu tu jámu moc nezasykali. A jsme zase na asfaltu. Viktor si zase bublává něco o tom, že to tu zná a že jedeme blbě. Já mám ten dojem taky. Tak stop, mapu vyjmout, podíváme se. Nepodíváme. Jana někde vytrousila úplně novou mapu svou a úplně čerstvé kopie mojí mapy.

Dig.

Aha. Tak na mapy se nezapomnělo. Že by to nebylo tak nedůležitý? Akorát že se na to přišlo dřív. Jo - a bublat o divném směru jsem vlastně začal až tady.
Vkt.

Hm, nezbyvá než se plně spolehnout na značení cyklostezek.

Dig.

No. Asi bych neměl. Zatím to mám u holek dobrý 😊 a teď si to asi zase polepím. Ale nemůžu jinak. Pro správné, přesné a vyvážené informace musím obětovat i osobní blaho. Cestou jsme viděli turnaj asi pozemního hokeje nebo čeho. To by zase tak zajímavý nebylo. Zajímavější ale byli hráči. A ani ne tak hráči, jako spíš hráčky. Až jsem chtěl zastavit a pozorovat tu bandu slečen v krátkých sukýnkách...
Vkt.

Hm, taky bych se díval. A nejen to. Ale vzhledem k přítomnosti Hanky...

Dig.

Pro mě za mě, by ses Viktoro na slečny v sukýnkách mohl dívat do omrzení, ale díky Budějovické zajižďce nám je teď každá minuta dost drahá. Takže na podobné koukáníčko bude čas až v Praze.

Hnk.

Jedeme dál. Opouštíme město a máme slunce na pětačtyřiceti minutách. To je úplně špatně. Musíme ho mít úplně v zádech. Na nejbližší odbočce pojedeme doprava a tak dlouho doprava až bude směr v pořádku! Provedli jsme.

Výsledek je ten, že máme opravdu slunce v zádech, na silnici jsme sami a co víc jsme na cyklostezce a podle rozcestníku jedeme dobře. No jo, jenže se blíží poledne a je třeba myslet na jídlo. Původně to mělo být tak, že kolem desáté budeme na Hluboké, před dvanáctou bude po prohlídce zámku a půjdeme na oběd. Po něm pak pojedeme na Červenou Lhotu. Teď je půl dvanácté a od Hluboké jsme patrně ještě daleko. Hm, tak to se nepovedlo. Nevadí. Půjdeme na oběd někde tady a pak teprve na zámek. Zrovna mjíjíme ceduli, kde píšou, že hospoda a to v Yacht clubu. Tak jo, jedeme tam. Stojíme před lokálem, Jana jde na průzkum a my sledujeme cvrkot kolem. Na jezeře dovádějí cvoci jezdcí na lyžích a prknech hnáni padákama. Pravda, je větrno, takže jim to pěkně jezdí, ale je mi z nich zima.

Jana se vrací s nepořízenou. Musíme jít jinam. Co se dá dělat. Dojedeme do Hluboké a tam dozajista nějaký lokál, kde nám uvařejí bude. Dig.

Cestou zpátky upozorňuju ostatní na nevidanou věc. U jednoho baráku mají hlídaci žábu. Nebo jak byste si jinak vysvětlili velkou ceduli se žábou na vratech přesně v místech, kam se normálně dává cedule „Pozor, tady hlídám já“ s obrázkem nějaký zubatý potvory? Vkt.

Vracíme se na silnici a hledíme přímo do neuvěřitelného soudrátí.

Přijeli jsme k parku, dříve dozajista patřícímu k zámku a dotazem u hlídače parkoviště se dozvídáme, že Hluboká je skutečně na dostřel, ale že pro nás bude lepší jet parkem. Tak jo. Je to tu pěkný, proč ne. Tak už víme proč příště ne. Viktor píchnul. To fakt potřebujeme! Je však zdatný a šikovný a s nápovědou publika opravuje sám.

Dig.

Jééé, tak to já budu pichat častěji ☺Ted jsem teda myslel kola, vy chlíváci. Chválu na sebe rád uvidím častěji.... Duši jsem vyměňoval poprvé, takže jsem z toho byl mírně vykuleněj. Bez té nápovědy bych to nezdal. Ale dopadl to dobře.

Vkt.

Já jsem stejně jak Viktor bez zkušeností a proto nemám co napovídat. Alešpoň tvořím fotodokumentaci a sleduji cestu a naše blízké okolí kde ač je to k nevěře cikáni ohýbají své hřbety a jako diví sbírají žaludy. A že se jim kýbly rychle zaplňují. Kdepak a za kolik je asi vykupojou?

Hnk.

Za dvacet minut zase jedeme. Pohybujeme se po hrázi zdejšího vodního díla a musím opět konstatovat krásu a nádheru tohoto místa. Opouštíme rybník a zajíždíme do vesnice. Podle popisu hlídače parkoviště nacházíme restauraci Na zámecké a rozhodli jsme se ji použít. Oběd probíhá normálně

až do okamžiku, kdy nás obsluha žádá o vypnutí toho řevu venku. Ano, opravdu. Kvičej naše kola. Otázkou zůstává, kdo jim co udělal. Po obědě jedeme na zámek. Mají to tu kurevsky dokopce!!! Na nejléčt převody je to však zvládnutelné. A jsme tu. Zámek Hluboká. Je 14.50. Najeto máme 40 kilometrů a zpoždění tři a půl hodiny. To už na Červenou Lhotu nevypadá. Ale o tom potom. Teď jdeme na prohlídku. Dig.

Náhodou to bylo dobře spočítaný. Prohlídka začínala za deset minut. A teď si nejsem jistě, jestli už nebyla poslední. No asi ještě ne. Vkt.

Tady měla být část povídání o zámku. Ale protože správce webu zámku Hluboká je naprostý kretén a na stránky umístil samé přičoviny, je na vás, abyste si informace sehnali sami. Jen pro úplnost se podívejte co ten blb vyplodil... <http://www.zamekhluboka.cz>

Jo, bylo to pěkný, ale průvodkyně otrávená jak Malajskej šíp a spousta řvoucích parchantů. Dříve, za socialismu, měly na některé památky přístup děti až od osmi let věku. Něco na tom bylo. Tak, pojedeme dál. Ale kudy. Zpoždění je už 4 a půl hodiny. Musíme tedy vynechat klíčky a smyčky a jet přímo na Soběslav a pak na Roudnou. Nad velkou mapou (1:400 000) se dohadujeme, že pojedeme kolem architektonického skvostu jaderné elektrárny Temelín. Jak se dozvídám kromě mě nikdo z přítomných u ní ještě nebyl.

Dig.

Já jsem vlastně byl i vevnitř. Teda v reaktorový hale ne, tam by nepustili asi ani mně. Ale jak je uvedeno výše - tímhle architektonickým a krajinnotvorným skvostem se může člověk kochat pořád... Vkt.

Tak jo, aspoň se podívají. Je pozdní odpoledne, projíždíme zámeckým parkem, svítí slunce a je krásně. Po nějaké době jej opouštíme a suneme se po silnici. Ne nejrychleji. Našel nás vítr a fouká proti.

Dig.

Technická poznámka. Pro příště jezdit v maskáčích. Možná by nás vítr potom nenašel. Vkt.

Tak, teď je teprve všechno v pořádku. Máme zpoždění jako blázen, zkrátli jsme trasu, do místa noclehu přijedeme pozdě, fouká proti, nejede to, krajina je kopcovitá... už vůbec nejedeme pohromadě. Všechno dříve jmenované nás rozdělilo. Čekáme na sebe, odpočíváme, zobeme z bágů, přejíždíme údolí a zase dokola. Až začínají být vidět chladící věže elektrárny.

Dig.

Ale to byla krása...Ach... Víno, ženy, zpěv, jaderná elektrárna Temelín. Každý správný muž by měl zplodit syna, postavit dům, zasadit strom a navštívit JETE. Bez toho to nejde. Vkt.

Hned je to veselejší. Ale na rychlosti to nepřidá.

Dig.

Nepřidá. Kdyby to řachlo, tak nějakaj ten kilometrík víc nebo míň nemá cenu... Vkt.

A tak jedeme a jedeme až jsme u ní.

Já jsem chtěl jet zezadu. Tam je to zajímavé – reaktorovy, generátorovny, ohromné rozvodny... co je tady? Jenom čtyři vyčouhy a administrativní budova. Nic moc. Dig.

Ještě poslední poznámka k JETE. Tentokrát vážná. S Janou jsme přišli na závažné zjištění. JETE jede na energii lidí, vysává ji jako v Akumulátorovi. Zrovna když jsme jeli okolo, Jana mi hlásila, že nějak nemá energii. To je jasný - Temelín jí vysál. ☺
Vkt.

Jedeme dál. Tentokrát dolů. A to až do Týna nad Vltavou. Kdo tu byl ví, že Týn je na dně údolí se strmými svahy. Dolů letíme rychlostí 65 km/h. Já si víc netroufám vzhledem k zatáčce a povrchu vozovky.
Dig.

A na konci toho nádherného klesání je zrovna v místě, kde bych mohl mít největší rychlost, celkem vtipně umístěnej semafor. A červená. A já mám zařazeno 3-8. To je radosti.
Vkt.

A je tu protisvah a do něj se pohybujeme. Aspoň přibližně. Rychlost činí závratně 4 km/h a méně. Jsme unavení. Vyškrábali jsme se až nahoru a odbočili na silnici číslo 159. Jede se lépe. Ale zase se ochlazuje a stmívá! Oblékáme si naše žlutoučké potěšeníčko a jedeme dál.
Dig.

Při oblékání žlutoučkého potěšeníčka si nás jeden zmatenej řidič spletl s příslušníky, na což zareagoval dost zřetelným zpomalením. Zajímavé.
Vkt.

Březnice, Hodětín, Komárov, Svinky. Jede se střídavě mizerně a blbě. Ve Svinkách provedla Jana nepochopitelný tah. Obrátila nás zády k Soběslavi. Vrcím a nadávám. Nelíbí se mi to. Do Soběslavi zbývá 5 km a pak ještě dva a jsme tam. Znáám to tu. Jana trvá na svém a jedeme pole jejího uvážení. Je tma, nikde ani živáčka. Hm, pěkný! Jedeme jen s výstrahou. Není třeba svítit. Projeli jsme nějakou vesnicí a zase zamířili do tmy. Jedu první. Najednou má silnice přede mnou výrazně jiný odstín. Beru za brzdy a zastavuju na hraně té změny. Rozsvítíl jsem a hle, on tu končí asphalt. Tak to jsme ještě potřebovali! Zabloudili jsme. Já říkal, že máme jet rovnou do Soběslavi. Jana však tvrdí, že je to správně. Dál pojedeme po ní cestou. Hm, teď ve tmě! Tak jedem. Je to sice dolů, ale terén šlenej. Už nejedeme bez světel. Naopak svítíme i očima. Pak se pod námi objevil aspoň přibližný asphalt a dovedl nás do vesnice. Akorát že tohle není Roudná. Tu znám.
Dig.

Naštěstí je tady Viktor, který jako strážný anděl v okamžiku nejhorším pomůže. Tady to znám zase já. Kousek odtud máme naši milou neobyvatelnou chaloupku. Jsme v Rybově Lhotě. A my musíme po silnici rovně do Skalice, kde je most přes Lužnici do Roudné.
Vkt.

Projíždíme ji napříč a zase odbočujeme někam do tmy a mimo silnici. GRRRRR!!!! Je tu sice přibližný asphalt, ale jedeme pomalu a opatrně. Za nějakou dobu se objevil plot a za ním kemp. Jsme tu. Zajeli jsme dovnitř a Jana dojednala podrobnosti.
Dig.

Vyfasovali jsem 4x povlečení a prostěradla+ fukar pro navození tepelné pohody v přidělené chatce Lužkoviny připevňujem pod pavouky, Jana fukar pod ruku a pomalou a opatrnou jízdou jedeme do hloubi kempu.
Hnk.

Pak nás zavedla do chatičky č. 2 na úplném konci kempu. Příjezd nezůstal nepovšimnut. Z vedlejší chatky vykouk chlap a zajímalo ho kdo jsme a co. Když jsme mu vyjevili, že jsme sousedi, netvářil se zrovna dvakrát šťastně. Nasoukali jsme se do chatičky. Tedy musím uznat, že dost dobrý. Jsou tu dvě místnosti a samostatné WC. Vejdeme se sem i s kolama.

Zapnul jsem topící fukar, začali jsme se věnovat přípravě večere a úpravě stavení na noc. Nebyli jsme ještě ani v půli činění a v topítku to zarachotilo a zastavilo se. Hm, zase blbě. Tedy v pořádku. Jana se srdnatě chopila trosek a odnesla je na recepci. Když se vrátila třímala pod křídlem přenosný radiátor. Po zapnutí pohlasla světa, ale topení topí. Večeře se připravuje na elektrické dvojplotýnce. Jídlo dopadlo skvěle. Povečeřeli jsme, Hanka nám čte z knihy Svatební cesta do Jiljí. Večer probíhá příjemně. Než jsme zalehli, čekalo mě ještě překvapení. Nějaká tajná citelka mi nechala pod polštářem podprsenku. Velikost tak jak se mi to líbí. Čekal bych všechno možné. Zejména jsou-li tu se mnou moji povedení kamarádi. Ale že mě milenky vyčuchají i tady...

Dobrou noc.

Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Roudná u Soběslavi	65	2315	94,4	17,9	22-9

Ráno 9.10. neděle

Budíme se po osmé. Je tu chladno. Není divu. Před spaním jsem z důvodu bezpečnosti vypnul záračné Janou donesené topítko. Vůbec se mi nechtělo vylejzat z peří. Nicméně domů je daleko, je třeba se hejbat. Vstáváme, snídáme,

balíme, odjíždíme. Je krásné ráno. Svítí slunce, na všem co je ve stínu leží jinovatka. Prostě nádhera.

Odjíždíme. Zase jsme se s Janou neshodli jak odtud. Znáám to tady a vím, že se musí jet doprava na hlavní a po ní doleva a asi za necelý kilometr z ní sjet doprava a budeme tam co chceme. Jana chce jet doleva. Teprve poté, co jsem jí oznámil, že doleva klidně jet může, ale na průzkum a my tu počkáme usoudila, že bude lepší jet doprava. Jde o to, že vesnice je tou hlavní odříznuta od zbytku světa. A to ještě tak blbě, že je na náspu a později na kolmé zdi. Takže dostat se přes ni opravdu nedá. Znáám to tady. Mám tu příbuzenstvo a strávil jsem tu nejedny prázdniny v doprovodu místních lotrů. Dnes vážených občanů, podnikatelů, radních a bezdomovců. Sjeli jsme z hlavní a vydali se do kopce. Teda ale zlenivěl jsem! Jednak mi to nejede a jednak se mi nechce. Teplota vzduchu pomalu ale jistě stoupá a tak se postupně odstrojujeme. A to až do kraťasů. Jede se o

poznání lépe. Kolem je začínající podzim, vylovené a vypuštěné rybníky, zbarvené listy, krása. Jen jsme museli minout hrad Choustník. Zase. Já se tam snad nikdy nepodívám. Nemáme dost času a kilometráž není z nejkratších. To velmi přesně vím já a přibližně Jana.

Dig.

Jééé. Tak se tam podíváme příští rok. A vezmeme to i s Červenou Lhotou. A novým Tescem v Táboře ☺ Vkt.

A tak jedeme, kocháme se, odpočíváme a zase jedeme a povídáme si, kritizujeme místní cokoliv a je dobře.

Jenom mám od rána nějaké potíže s tlakem. Nejdříve jsem se žádného nemohl dopátrat a teď mi duní v uších pulz a brněj konečky prstů. Ale nenechám se znervóznit. Najíždíme na část trasy, která se používá standardně. Jinak; odtud se jinudy jet nedá. Dojeli jsme až k lipořadí začínajícímu cedulí „Naše lípy vám v sebeobraně rozflákají váš vůz“. A vzhůru nahoru. Musím zastavovat a odpočívat. Ten tlak ve spáncích je poněkud nepříjemný. Dostali jsme se úspěšně až nahoru a dali se dál po trase a stoupali a zase sjížděli dolů, kochali se krajinou, odpočívali a zase dřeli až jsme dojeli do Mladé Vožice. Chce to oběd. Vsadili jsme na jistotu a vybrali si hospodu Na růžku.

Zase nezklamali. Moc dobré. Jídlo i pití. A to i přesto, že jsme s Viktorem provedli obsluhu něco moc ošklivého. Objednali jsme si a vyměnili si místa. Nemáme nikomu za zlé, že na to

nepřišli. Ale pobavili jsme se.

Příště si zkusíme prohodit stůl. Ale radši někde jinde. Kde nebudou dávat sladkou šlehačku na maso.

Dig.

Tak a zase na cestu. Jede se docela dobře.

Vkt.

Jenom ten tlak. Ke všemu mě začíná bolet hlava. Ach jo! Jedeme zase známými silnicemi a místy a to až do Benešova. Dig.

Tenhle úsek se mi moc líbil. Od... no, vlastně nevím odkud ,ale bylo to celkem daleko, se jelo prakticky až do Benešova pořád z kopce. Na jednom místě se jelo lesem, kde se dokonce zapínala výstraha. Krása. Vkt.

Rozhodujeme se jestli jet dál, nebo se nalodit na vlak a zbaběle se do Prahy dovézt. Přehřívám se, tlakoměr bych měl někde za rohem a bolí mě hlava. V rozhodování mi pomohla jedna věc. Vytryskla mi krev z nosu. Zasáhlo to palubu a moje ponožky. Jinak žádné škody. Ale na další jízdu to nebude. Navádím nás na nádraží. Je to blbý, ale i tohle město dobře znám. U nádraží se mi krajně nelíbí, že vrata na nástupiště jsou zavřená. Nevadí, vezmeme to přes rampu. Je to trochu nepohodlné a kapánek nebezpečné, ale my to zvládnem. A taky jo. Než se nádražáci rozkoukali zabrzdili jsme u vlaku. Vtáhli jsme kola dovnitř a zaujali místa.

Holky pak šly koupit lístky a pak už jsme se v klidu nechali vézt do Prahy. Tentokrát ani moc nikdo nenadává, že překážíme s kolama ve vchodu. Za hodinku jsme v Praze. Dig.

Je to paráda. Místo skoro 40 km dalšího šlapání jen hodinka klidné jízdy ve vláčku. Dnešní kilometráž mi stačila až až... Hnk.

To to zase bylo pěkné. Jediné, co je mi krajně proti myslí je moje paluba od krve. Loučíme se s Janou a pokračujeme na Vinohrady. Dojezd je standardní. Odstrojení kol, odnesení nahoru, odnesení bagáže nahoru, opětá kompletace kol a bagáže a uložení všeho, povypínání a rozloučení se. Tak a je to. Škoda, že už je konec... Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
(název)					
Praha	56	2396	80,6	16,1	27-7

Celková technická data:

Účast
Oficiálně
přiznaná
kilometráž
Příště

Čtyři Sářiňi...: Viktor, Hanka, Jana a Dig

185 km

Propitá

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Hluboká n.Vlt.	Chýnov
České Budějovice	Nová ves	Pohánek
<u>Vidov</u>	JETE	Mladá Vožice
České Budějovice	Týn n.Vlt.	Jankov
Včelná	Březnice	Pičín
Boršov n.Vlt.	Komárov	Popovice
Závrtý	Rybova Lhota	Pozov
Lipí	<u>Roudná u Soběslavi</u>	Skalice
Dubné	Tučapy	Benešov
Čejkovice	Radenín	Praha Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Ttr), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Jarka (Jrk), Olda (Old), Tomáš (Tom), Jana (Hor), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{plus} 2005
Dig & Hnk & Vkt
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz